

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У. 7447/15
06.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Фабрике изолационих материјала и амбалаже “А.А.” д.о.о. М., ..., кога заступа Јелена Вукашиновић, адвокат из Београда, Улица Вука Караџића број 8/1, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чију надлежност је преузело Министарство финансија Републике Србије – Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак, ради поништаја решења број 300-501-00-00036/2014-И1000 од 01.04.2015. године, у правној ствари утврђивања посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, број 300-501-00-00036/2014-И1000 од 01.04.2015 године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе Мионица – Одељења за финансије – Службе пореза и локалних јавних прихода, број 501-18/64/2014 од 16.09.2014. године. Наведеним првостепеним решењем, тужиоцу се утврђује посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период од 21.03.2014. до 31.12.2014. године у износу од 184.278,65 динара, обрачуната у износу од 21,60 динара по м² за површину коришћења пословног простора за обављање редовне делатности од 10.888,00м². Укупна утврђена обавеза по основу посебне накнаде за заштиту и унапређење животне средине за период од 21.03.2014. до 31.12.2014. године износи 184.278,65 динара, што на кварталном нивоу износи 46.069,66 динара. Накнада се плаћа квартално, у року

од 45 дана од дана почетка квартала на начин ближе одређен у диспозитиву првостепеног решења. Доспеле, а неизмирене обавезе, обвезник је дужан да уплати у року од 15 дана од дана пријема решења. На износ мање или више плаћене обавезе, осим камате, обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100. Уколико обвезник посебне накнаде доспеле обавезе не плати у прописаном року, наплата ће се извршити принудним путем. Трошкови принудне наплате падају на терет обвезника посебне накнаде. До доношења решења за наредну годину, обвезник је дужан да у 2015. години плаћа аконтацију у висини и на начин утврђен овим решењем. Жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 14.05.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом дозвољених разлога. Указује да је тужени орган правилно навео да је одредбом члана 2. Одлуке о накнади за заштиту и унапређење животне средине општине Мионица, прописано да ако је једно лице обвезник плаћања накнаде по више основа, највиши износ накнаде коју обвезник плаћа не може бити већи од 0,3% оствареног промета на годишњем нивоу. Међутим, другостепени орган паушално и погрешно утврђује да су неосновани наводи пореског обвезника изнети у жалби где је указано да је накнада неправилно утврђена. Истиче да је нејасно по основу ког члана поменуте одлуке је утврђено да се накнада плаћа на месечном нивоу, јер наведено није прописано ниједном одредбом одлуке. Наглашава да је висина накнаде погрешно утврђена, јер је на укупну површину пословног простора која је наведена у пореској пријави орган применио стопу од 21,6 динара по м² уместо стопу од 1,8 динара по м² што је довело до утврђивања 12 пута веће накнаде од прописане. Тужилац посебно указује да другостепени орган није ценио наводе жалбе нити образложио основ утврђивања посебне накнаде за заштиту и унапређење животне средине. Наглашава да делатност коју тужилац обавља није наведена ни у оквиру једне делатности из члана 3. поменуте одлуке, којим су детаљно дефинисани производни процеси и пројекти у оквиру различитих грана привредних делатности за које се утврђује наведена накнада. Због наведеног и у жалби је истакнуто да нема основа да тужилац буде обвезник плаћања накнаде а на ову околност је предложио и вештачење производног процеса. У жалби је указано и да се материјал од којег се у процесу производње добија стиропор третира воденом паром што указује да нема места било кавом загађењу животне средине јер водена пара не представља никакво хемијско средство. Међутим, тужени орган није разматрао ни један од наведених жалбених навода. Појашњава да је Уставни суд дана 25.04.2014. године утврдио да поменута одлука није у сагласности са Уставом Републике Србије и законом, због тога што општина Мионица у поступку доношења те одлуке није одржала јавну расправу. Имајући у виду све наведено, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака, у смислу одредбе члана 33.

став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), као и по оцени законитости оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је тим решењем, а на основу чл. 2а. и чл. 54. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...68/13), члана 60. став 1. тачка 7. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС" бр. 62/06...99/13) и члана 87. Закона о заштити животне средине ("Службени гласник РС" бр. 135/14...43/11) и Одлуке о накнади за заштиту и унапређење животне средине општине Мионица, Општинска управа Мионица – Одељење за финансије – Служба пореза и локалних јавних прихода, као првостепени орган у том поступку, тужиоцу утврдила посебну накнаду за заштиту и унапређивање животне средине за период од 21.03.2014. до 31.12.2014. године, у укупном износу од 184.278,65 динара. Одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, тужени орган је нашао да је тим решењем правилно утврђено да тужилац јесте обвезник предметне накнаде у складу са Одлуком о накнади за заштиту и унапређење животне средине општине Мионица, те да је првостепени орган правилно одлучио када је применом прописа на које се позвао у образложењу ожалбеног решења тужиоцу утврдио предметну обавезу. У уводу оспореног решења, тужени орган је као пропис о надлежности за поступање по жалби навео одредбу члана 160. став 1. тачка 7б) Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Код напред наведеног основано, по оцени суда, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето. Ово стога, што из одредбе члана 11. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...68/14), а који је био на снази у време доношења оспореног решења, произлази имеђу осталог, да Пореска управа у оквиру послова државне управе води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним против решења која доносе јединице локалне самоуправе у поступцима утврђивања локалне комуналне таксе, као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 160. тачка 7б. истог закона, прописано је да Пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године доносе јединица локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а. став 1. тог закона. Међутим, одредбом члана 2а. став 2. тачка 4) прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, издавања прекршајног налога, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје надлежном прекршајном суду, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по овом закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање по правним лековима уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а. став 2. тачка 4) закона Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица

Пореске управе или против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку, за изворни јавни приход из става 1. тог члана. Како посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине не представља ни порез ни споредно пореско давање, нити одлучивање по жалби против тог решења представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, то по оцени Управног суда Пореска управа није била надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари. Напред наведено сагласно је и одредбама члана 6. став 1. тачка 7. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС" бр. 62/06...93/12), према коме јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, у које, између осталог, спадају и друге накнаде у складу са законом, у овом случају предметна посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине, као и одредби члана 60. истог закона, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целости утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од 01. јануара 2007. године.

Како је, са напред наведених разлога, у конкретном случају тужени орган решавао као ненадлежни орган, то је по оцени суда повређен закон на штету тужиоца. По оцени суда, тужени орган је био дужан, да као ненадлежни орган коме је жалба достављена по погрешној поуци о правном леку, списе предмета, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, без одлагања врати надлежном првостепеном органу и о томе обавести тужиоца, уз налог првостепеном органу да жалбу са списима проследи надлежном другостепеном органу, што би у овом случају, а применом члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07 и 83/14), било стварно и месно надлежно Општинско веће општине Мионица.

Са напред наведених разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе чл. 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда изнетим у пресуди у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 06.10.2017. године, 21 У. 7447/15

Записничар
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП